

Toon is al heel zijn leven lid van

Door Ton de Peijper en Addie Korsten

Bij het vieren van je 75-jarige bestaan staan we vanzelfsprekend ook stil bij het begin, de eerste jaren van de vereniging waar niet zoveel herinneringen over zijn vastgelegd. Hoe mooi is het dan als er iemand van 86 jaar oud in je midden is die al bijna een leven lang lid is van Beek Vooruit?

Een uitgelezen mogelijkheid om mooie herinneringen op te halen. Over schoenen met spijkers in de zolen, jezelf wassen uit een teiltje koud water en zelf het gras maaien.

Een recente foto van Toon Huijbregts

"Het is vrijdagmorgen een uur of 10. De bouwploeg verzamelt in de kantine voor een kop koffie met worstenbrood. De eerste klusjes zijn dan al gedaan. Een mooi gezelschap van gepensioneerde mannen. Prachtige vrijwilligers, allemaal in het bezit van twee rechterhanden en goede wil. "Eén van hen is Toon Huijbregts,

86 jaar geleden geboren als jongste van het gezin. Hij maakt graag tijd om zijn herinneringen met ons te delen, een boeiend gesprek volgt. Hoewel we nu alweer jaren 'op de Heikant' spelen heeft Toon daar nooit gevoetbald. Toon vertoonde zijn kunsten op het veld aan de Schoolstraat.

"Het gras maaiden we zelf met het paard van Janeke Hurks uit de Weimersedreef"

Hij start er als jong ventje als hij op de lagere school zit. Waarschijnlijk geïnspireerd door de twee onderwijzers die Beek Vooruit op dat moment besturen, voorzitter Jan van Haperen en penningmeester Jos Hendrix. Niet ongebruikelijk in die tijd waarin onderwijzers door hun opleiding en kennis aanzien genoten en een actieve rol speelden in het lokale verenigingsleven. Bij de penningmeester betaalde elk lid op zondag contant de contributie. Het precieze bedrag schiet Toon niet direct te binnen maar het moet 'centenwerk' zijn geweest. Maar wel elke zondag. En... niet betalen was niet spelen!

Beek Vooruit is dan nog een kleine vereniging met 2 senioren- en 1 jeugdelftal. De vereniging wordt door een paar mensen gerund. Zo woont de leider van het eerste team, Willem Goosens, dichtbij het voetbalveld. En wat is er dan makkelijker dan dat je je ook maar direct terreinknecht bent. Een kantine is er nog niet en na de wedstrijden trekken spelers en toeschouwers naar Café Het Hert, waar Toontje Aarts de uitbater is. Nog geen Oktoberfest of Dames1-middag maar ook in die tijd is het al gezellig na de wedstrijd. En in de Vastentijd schuift alles een paar uur op, dan moet er 's morgens eerst een bezoek aan de kerk gebracht worden.

Toon als speler van Beek Vooruit

Het veld aan de Schoolstraat wordt door Beek Vooruit zelf onderhouden, zo gaat dat in die tijd. Zo ook het maaien van het veld. Maar vanzelfsprekend nog niet met een zitmaaier. Nee met het paard en een maaibalk erachter. Het span mag Beek Vooruit lenen van Janeke Hurks uit de Weimersedreef, maar maaien moeten de leden zelf doen. Op zaterdagmiddag haalt Jan Pellis het paard en de maaibalk en Toon maait het veld glad. De voorzitter kijkt tevreden toe, kent zijn plaats, en bedankt de mannen met 3 flesjes bier.

"Stromend water is er niet en wassen na de wedstrijd gebeurt uit een teiltje met koud water"

Eentje voor Jan en twee voor Toon, die had immers het meeste werk gedaan. Tijdens de jaarvergadering komt de penningmeester hier nog even op terug. Niet om te bedanken maar om te melden dat 3 flesjes bier niet verantwoord zijn in de boeken. Een kort dreigement "dat ie dan zelf maar moet maaien op zaterdag" volgt. De penningmeester houdt verder wijselijk zijn mond en zet een streep door de 3 flesje bier. Probleem opgelost!

Vanzelfsprekend zijn de kleedkamers in die begintijd van een andere orde dan tegenwoordig. Stromend water is er niet en wassen na de wedstrijd gebeurt uit een teiltje met koud water. Niks mis mee, er waren andere dingen om je zorgen over te maken. Zo hadden de voetbalschoenen in die tijd noppen die er met een spijker ingeslagen waren. Als die door de zool kwam had je daar meer last van dan van dat beetje koud water. Daarom stond er in iedere kleedkamer dan ook stevast een schoenenleest met een hamer om de spijkers terug te tikken.

Uitwedstrijden waren een belevenis op zich. Daar waar het tegenwoordig allemaal vergelijk-bare complexen zijn was het verschil vroeger enorm. In Langeweg werd eens lang gezocht naar het veld waarop gespeeld moest worden. Nergens te vinden totdat iemand daar zei dat "als die 40 koeien eraf worden gehaald er toch echt een mooi veldje ligt".

Of het veld in Waspik, dat was ergens aangelegd waar het eigenlijk niet helemaal paste. Daarom was het aan een kant 10 meter smaller, "ach... makkelijk met corners", volgens Toon. Hoewel, de ballen waren nog vastgemaakt met een veter en als je precies op de veter kopte zat de afdruk nog wel even in je voorhoofd.

En... overal op de fiets naartoe natuurlijk. Behalve naar Baarle Nassau, dat was toch echt te ver. De voorzitter regelde dat alle spelers met de BBA lijnbus naar Baarle Nassau konden reizen.

"Voetbalschoenen hadden in die tijd noppen die er met een spijker ingeslagen waren."

Met 3 punten op zak stond het hele team om 12 uur weer bij de halte voor de weg terug. Die reed op zondag alleen niet zo vaak. Pas om 17 uur reed de bus weer terug richting de Beek. Het café in dan maar zou je denken? Helaas, niemand had geld bij zich en dus werd het een lange middag rondhangen en wachten.

Nadat hij stopt als speler blijft Toon een actief lid voor de vereniging. Als trainer en leider bij zowel jeugd- als seniorenteams draagt hij een grote steen bij als vrijwilliger. En met heel veel plezier is hij lang scheidsrechter. Met zijn Beekse collega scheidsrechters Cees Franken, Piet van Kuijk, Wessel Bakker, Piet Nuiten en Wim Poppelaars leiden ze jarenlang en met groot plezier de diverse jeugdtoernooien in goede banen.

"Als ik er nog even voor ga zitten heb ik nog veel meer herinneringen", zegt Toon. "Maar er hangt nog een bord scheef en dat gaat niet vanzelf weer recht hangen". We zijn ruim een uur verder en sluiten het gesprek met een grote glimlach af. Trots en dankbaar dat Beek Vooruit zulke mooie leden heeft.

